

Kartu esame netsitiktinai

Žmonės į mūsų gyvenimus ateina ne be priežasties, taip pat ir mūsų gyvenimo partneris. Sklando fantazija sutikti tą vienintelį ar vienintelę, tą žmogų, kuris mums iš tikro skirtas. Ši fantazija turi realų pagrindą – mes iš tikro sutinkame tuos žmones, kurie yra mums skirti. Tačiau, kad toks susitikimas tęsis ilgai ir laimingai, jokių garantijų nėra. O kartais mums skirtas žmogus ateina kaip tik dėl to, kad mūsų gyvenimą paverstų chaosu ir paskatintų tiems žingsniams, kurių kitaip nebūtume žengę.

Santykiai, kuriuose kenčiame

Galima išskirti dvi priežastis, kodėl žmonės pritraukia tuos partnerius, kuriuos pritraukia tačiau abi jos susiveda į vieną pagrindinę priežastį – mūsų augimą. Pirmoji priežastis yra poreikis išmokti išeiti iš situacijų, kuriose esame žeminami, užgauliojami, prieš mus smurtaujama. Besidomintys dvasingumu tokius santykius vadina karminiais, tačiau kai kurie neteisingai interpretuoja karmą ir mato ją kaip bausmę, kitaip tariant jei vyras žmoną muša, matyt ji to nusipelno ir turi kentėti, kad „atidirbtų“ savo karmą. Galima karmą keisti į likimą, Dievo valią, kas labiau priimtina, tačiau tokios situacijos nėra skirtos tam, kad žmogus kentėtų. Jos skirtos tam, kad žmogus prieitų prie tokios vidinės būsenos, kurioje galėtų pasakyti „viskas, užteks, daugiau aš šito savo gyvenime netoleruosiu“. Fiziškai ar psichologiškai smurtaujantys partneriai kelia tokį didelį skausmą, kad atsiranda šansas, jog įsiskaudės tiek, kad norėsime ką nors keisti iš pagrindų. Ne vienas žmogus, ypač moterys, išsivadavusios iš panašių situacijos vėliau jas vadina ne prakeiksmu, bet dovana, padėjusia atrasti save. Bet koks „švelnesnis“ partneris šioms

moterims būtų buvęs tik paskata toliau likti įprastame savęs ir pasaulio suvokime užuot atskleidus savo tikrą vidinį potencialą. Sakoma, nėra to blogo, kas neišeitų į gerą, tačiau tai labiausiai priklauso nuo mūsų, nuo to, kaip mokėsime tą blogą panaudoti. Geras klausimas užduoti sau yra „Ką aš galiu iš šitos situacijos pasiimti sau, ką galiu išmokti, kur galiu galbūt šiek tiek pasikeisti?“. Smurtaujantis partneris paprastai mums sako viena – turi išmokti gerbti ir mylėti save ir išmokti prisiimti atsakomybę už savo gyvenimą užuot laikius save aplinkybių auka. Tai nėra nei lengva nei paprasta, tačiau tai yra potencialas, kurį turime visi – galimybę pakilti kaip feniksai iš bet kokios situacijos ir pasukti savo gyvenimus gražesne kryptimi.

Kartu, kad augtume

Antra priežastis, kodėl sutinkame tą partnerį, kurį sutinkame yra ta, kad kartu turime potencialą augti. Tai jokiu būdu nereiškia, kad partneris bus tobulas, itin tinkantis mums ir kartu su juo nepatirsime nei diskomforto nei skausmo bei liksime kartu amžinai. Nuo pirmojo atvejo toks partneris skiriasi tuo, kad mūsų pamoka yra ne ištrūkti iš sunkių santykių, bet mokytis sugyventi su kitu žmogumi. Tačiau tas kitas žmogus gali būti net labai nepatogus ir paprastai jis ar ji ateina kaip tik tokia, kuri pradeda po truputį laužyti mūsų užsistovėjusią pasaulėžiūrą, įprastą gyvenimo būdą, stato mus į nepatogias situacijas, bando „užlipti ant galvos“ ir visaip kitaip „tempia“ iš komforto zonos. Jis ar ji nesunkiai užkliudo mūsų vidines žaizdas, kelia į viršų viską, ko savyje nenorime matyti ir t.t. Jei priešinamės ir laikomės įsikibę savo, pykčiai ir vis prastėjantys santykiai bus neišvengiami. Jei pasiduodame ir atiduodame savo sprendimus ir laisvę partneriui, santykių krizė taip pat neišvengiama. Taigi santykiai yra kaip galvosūkis, kaip labirintas į kurį patenkame be žemėlapių, be aiškių taisyklių ir turime patys

išsiaiškinti kas vyksta ir į kurią pusę judėti toliau. Jei tikėjomės komforto ir absoliutaus sutarimo, liksime gerokai nusivylę. Jei ieškojome tos vienintelės skirtos tik mums, taip pat liksime gerokai nusivylę. Jei buvome pasiruošę augti ir mokytis, bus paprasčiau, nes bent jau žinosime ko galime tikėtis ir ko tikėtis neverta. Jei partneriai nori būti kartu ir rūpi vienas kitam, sutaria esminiais klausimais kaip gyvenamoji vieta, vaikai, finansai, per daug nesiskiria abiejų pasaulėjautos, jei tarp jų yra fizinė trauka, kuri abu tenkina, tai yra labai realus pagrindas porai būti kartu. O kylančios kibirkštys yra penas augimui, geresniam savęs ir vienas kito pažinimui ir gilesniam atvirumui tiek su savimi tiek vienas su kitu.

Tikroji pamoka – meilė

Pagrindinė pamoka, kurios mes visi mokomės bet kokiuose santykiuose yra meilė – sau ir kitiems. Ne romantinė meilė, bet ta, kuri yra vadinama besąlygine ir kuri yra neretai neteisingai interpretuojama arba laikoma nepasiekiamo „paprastam“ žmogui ir tik dievai ar mistikai gali mylėti be sąlygų. Moterys, bent jau dalis jų, kurioms pavyko išsilaisvinti iš santykių su smurtautojais ir kurios apie tai pradėjo kalbėti viešai, turi vieną savybę – jos nesmerkia ir netgi nekaltina savo buvusių partnerių. Jos taip pat yra uždariusios visus kelius bet kokiam bendravimui suprasdamos, kad tas žmogus yra pavojingas. Kitaip tariant šios moterys išlipo „sausos iš vandens“ išmokusios savo pamokas, visiškai atleidusios smurtautojams ir gerbiančios save pakankamai, kad daugiau tokių žmonių į savo gyvenimą neįsileistų. Kas liko jų patirtyje tai meilė – sau ir buvusiam partneriui, kadangi jeigu nelaikome jokio pykčio kito žmogaus atžvilgiu ir kartu neuždarome širdies, meilė yra viskas, kas lieka. Vėlgi ne suromantinta meilė ar perdėtas prisirišimas, kada norime būti kartu bet kokia kaina, galvojame kaip tą žmogų išgelbėti,

pakeisti ir t.t. bet meilė, kuri visiems ir viskam linki tik gero, tačiau yra pakankamai išmintinga nelysti ten, kur nereikia. Jėzus mokė – būkite nekalti kaip balandžiai ir gudrūs kaip žalčiai. Niekas neprieštaraus, kad Jėzus buvo pati Meilė, tačiau ir jis perspėjo, kad ir meilėje reikalinga atitinkama išmintis. Kita istorija apie Jėzų, kuri man labai patinka skamba taip:

Jėzus atėjo aplankyti vienos šeimos ir pabuvęs atsistojo išeiti. Tų namų moteris paklausė išeinančio Jėzaus „Jėzau, jei tu išeini ir palieki mane, ar tikrai mane myli?“ Į tai Jėzus atsakė „Niekas tavęs nemylėjo taip, kaip aš“ ir apsisukęs išėjo.

Kai pirmą kartą perskaičiau šitą istoriją, ji mane ir sukretė ir suerzino – kas čia per meilė, jeigu išėjo ir paliko? Tačiau meilė nėra suvaržymas ar prilipimas vienas prie kito ir kaip būti kartu dar nereiškia, kad mylime taip ir būti atskirai nereiškia, kad nemylime.

Pora – ne dėl malonumo

Santykiai nėra patogūs ir nėra skirti vien tik malonumui ar vidinės tuštumos ir trūkumo užpildymui. Kodėl ne? Todėl, kad dar niekam to padaryti nepavyko arba pavyko trumpam ir teko vėl ieškoti kito partnerio. Taigi matyt yra kažkokia kita priežastis, kodėl kuriame santykius. Kita vertus augti ir mokytis poroje pavyko daug kam. Daug kas stebėjo kaip bendromis pastangomis jų santykiai vystėsi, keitėsi, atsirado ir buvo įveikti iššūkiai, kaip abu partneriai keitėsi ir augo vienas kito įtakoje, tapo labiau mylintys, mažiau priekabūs, pagarbesni ir sau ir kitam. Taip santykiai gali likti gyvi daugybę metų, kadangi kada žmonės auga, jie keičiasi, o kada

jie keičiasi tuos pačius santykius kuria vis nauji žmonės kurie, negana to, tampa vis labiau sąmoningais ir vis pajėgesniais kurti harmoniją vietoje chaoso.